

LAPIŲ MEDŽIOKLĖ

Sven Nordqvist

Versta iš:
Sven Nordqvist
RÄVJAKTEN
Opal, Stockholm, 1989

Antrasis leidimas

© Tekstas ir iliustracijos, Sven Nordqvist, 1986

Pirmą kartą išleido *Bokförlaget Opal AB*, 1986

© Vertimas į lietuvių kalbą, Alma Braškytė, 1995, 2011

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-009-3

Sven Nordqvist

LAPIŲ MEDŽIOKLĖ

Iš švedų kalbos vertė Alma Braškytė

Iliustracijos autoriaus

Vilnius
2021

Dėdulė Petsonas ir jo katinas Findusas gyveno nedidelėje sodyboje provincijos glūdumoje. Vištidėje jie laikė keletą vištų, malkinėje turėjo rietuvę malkų, o visi kiti reikalingi dalykėliai buvo staliaus dirbtuvėje. Mažai kas pas juos užklysdavo – ir gerai, manė Petsonas.

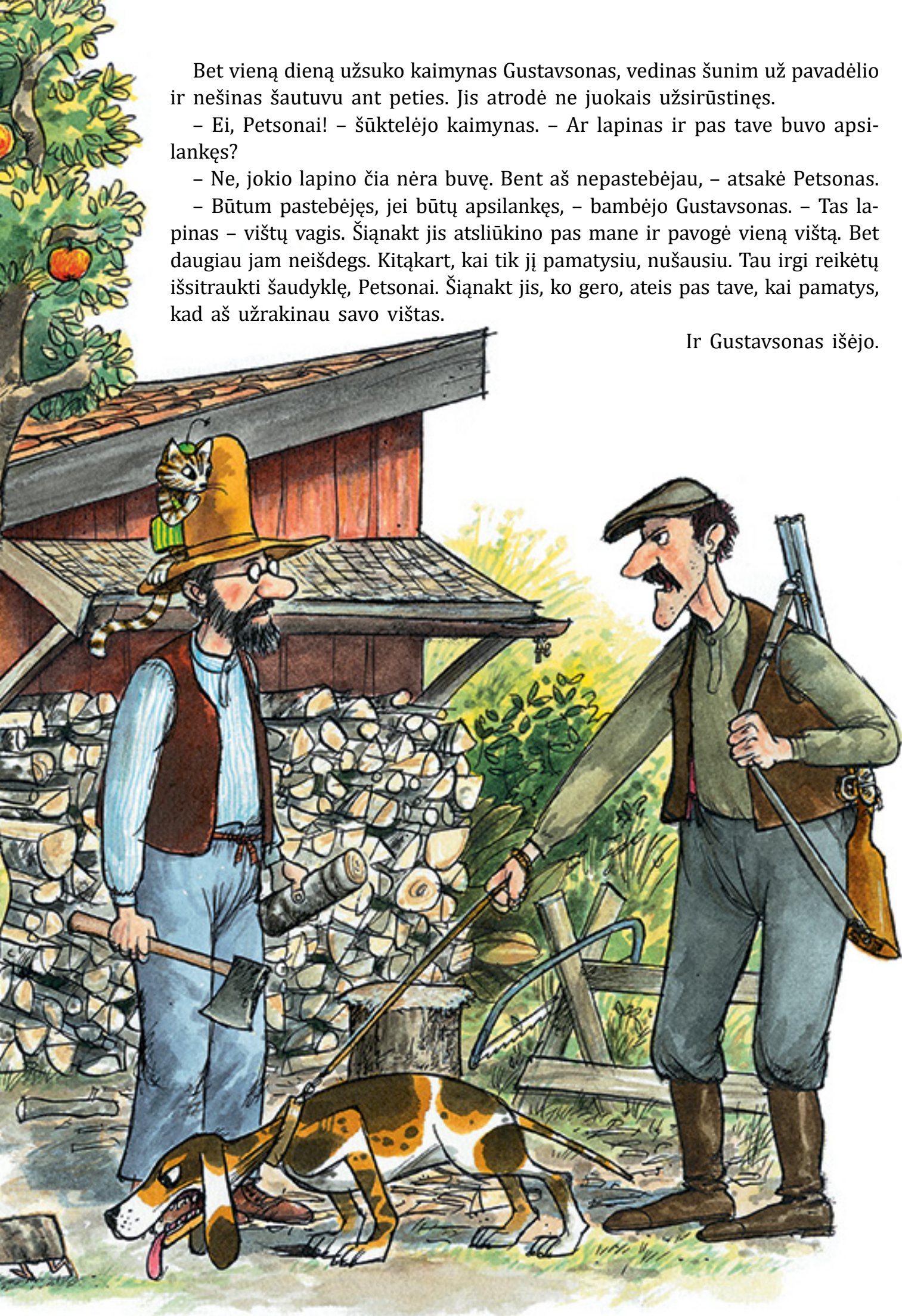
Bet vieną dieną užsuko kaimynas Gustavsonas, vedinas šunim už pavadėlio ir nešinas šautuvu ant peties. Jis atrodė ne juokais užsirūstinęs.

– Ei, Petsonai! – šūktelėjo kaimynas. – Ar lapinas ir pas tave buvo apsilankęs?

– Ne, jokio lapino čia nėra buvę. Bent aš nepastebėjau, – atsakė Petsonas.

– Būtum pastebėjęs, jei būtų apsilankęs, – bambėjo Gustavsonas. – Tas lapinas – vištų vagis. Šiąnakt jis atslūkino pas mane ir pavogė vieną vištą. Bet daugiau jam neišdegs. Kitąkart, kai tik jį pamatysiu, nušausiu. Tau irgi reikėtų išsitraukti šaudyklę, Petsonai. Šiąnakt jis, ko gero, ateis pas tave, kai pamatys, kad aš užrakinau savo vištas.

Ir Gustavsonas išėjo.

- Šit kaip, tai tu manai, kad šįvakar ateis lapinas? – tarė sau Petsonas ir pažvelgė Gustavsonui įkandin. – Tada būtų neprošal iš karto uždaryti vištas, ar ne, Findusai? Gustavsonui atėjus su šunim, katinas buvo užsikraustęs ant Petsono skrybėlės.
- Aš manau, kad geriau uždaryti Gustavsoną, – atsakė katinas ir dėbtelejo jiems iš paskos. – Nė per nago juodymą nepasitikiu seniais su šautuvais.
- Argi blogai, jei Gustavsonas nušaus lapiną? – paklausė Petsonas. – Juk antraip lapinas ateis ir suės vištas.
- Lapių nereikia šaudyti. Jis reikia apgaudinėti. Aš visada taip darau, – paaiškino Findusas.

– Taip, įsivaizduoju, – sukikeno Petsonas. – Aš sutinku su tavim, Findusai. Būtų gaila nušauti lapiną. Geriau sugalvokime, kaip jį išgąsdinti, kad jis niekados daugiau nebenorėtų būti vištų.

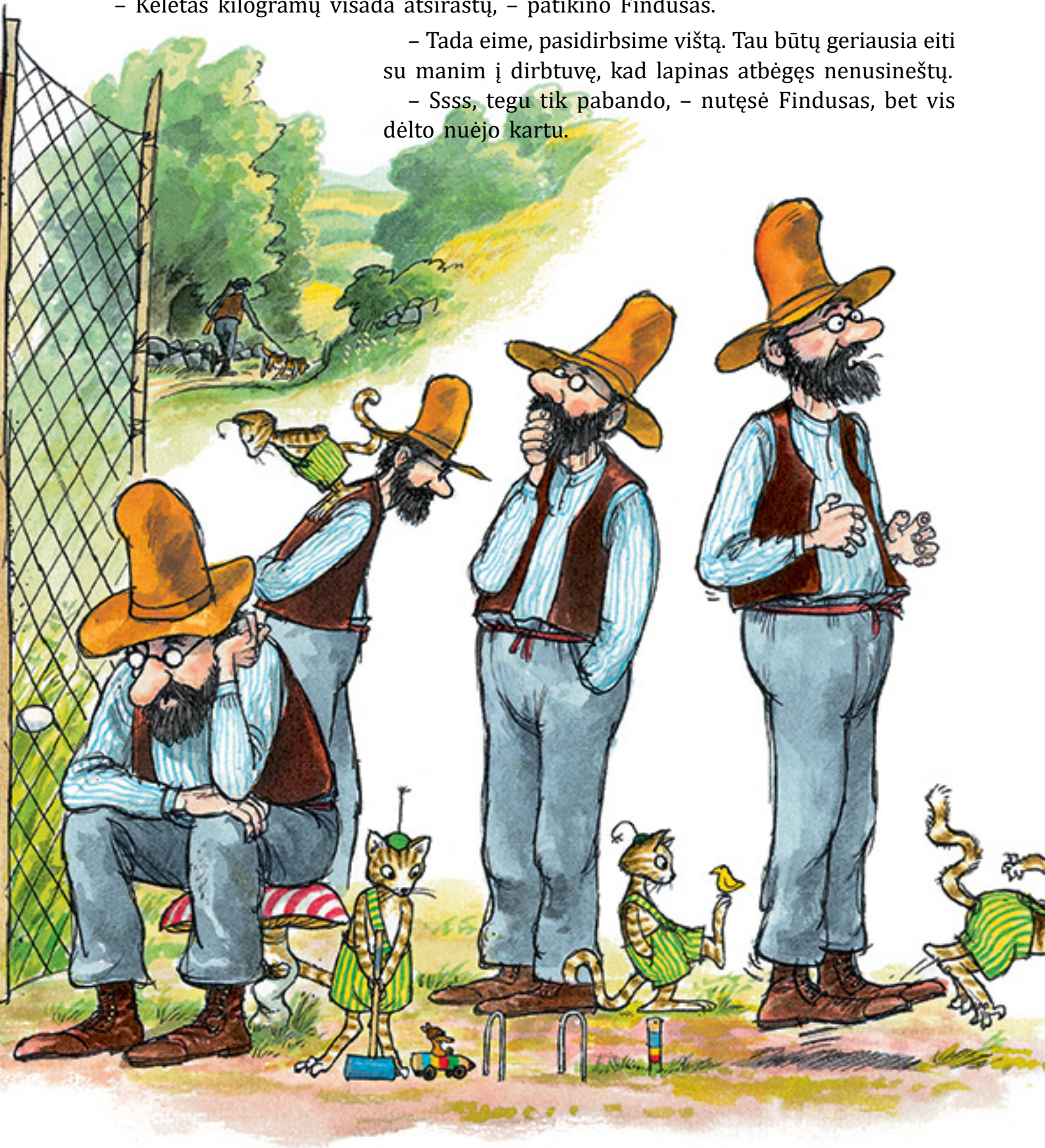
Ir Petsonas ėmė galvoti, mąstyti ir spręsti. Kartais pasigirsdavo kažkokie garsai – vadinasi, jis sugalvojo ką gera arba nusprendė, kad visai nėra gera tai, ką neseniai buvo sugalvojęs. Pagaliau jis kaukštelėjo dantimis, suurzgė, išgąstingai išstėnėjo „uch!“, galop tyliai sukrizeno ir paklausė:

– Ar turime kiek pipirų?

– Keletas kilogramų visada atsirastų, – patikino Findusas.

– Tada eime, pasidirbsime vištą. Tau būtų geriausia eiti su manim į dirbtuvę, kad lapinas atbėgęs nenusineštų.

– Ssss, tegu tik pabando, – nutęsė Findusas, bet vis dėlto nuėjo kartu.

Dirbtuvėje buvo visko, ko reikia lapei išgąsdinti. Batsiuvio skrynelėje Petsonas surado baltą balionėlį ir ritę plieninės vielos. Tada ėmė kuistis sename lagamine, stovinčiame ant lentynos.

– Kur pipirai, Findusai? – griežtai paklausė jis. – Jie turi būti čia, ir niekur kitur. Aš mėgstu tvarką, tu gi žinai.

– Pipirų tai jau niekada nebuvo šitame lagamine, kiek aš prisimenu, – ramiai atsakė Findusas. – Jie visada būna pirkinių pintinėje, galėtum pagaliau įsidėmėti.

– Taip, tikrai, būtent taip ir yra, – sutiko Petsonas ir iš pirkinių pintinės ištraukė didelį paką. Jis užtempė balioną ant piltuvėlio ir kiek tilpo pripylė pipirų. Tada pripūtė balioną, kad tas vos nesprogo.

– Dabar mums reikia plunksnų. Ar turi plunksnų, Findusai?

– Plunksnų AŠ taip pat neturiu, – atšovė katinas. – Klausk Raibutės.

Raibutė buvo vyriausioji višta. Ji tupėjo dirbtuvės ir vištidės pertvaros langelyje ir stebėjo, ką veikia dėdulė su katinu.

– Raibute, mums reikia plunksnų lapinui išgąsdinti. Teks kiekvienai paaukoti po keletą. Jūsų pačių labui.

Raibutė sučiaupė snapą ir nuėjo pas kitas vištas. Kol jos kudakavo ir tarėsi, Petsonas apvyniojo balioną viela ir išlankstė kaklą ir kojas. Greitai Raibutė grįžo plunksnų maišeliu nešina.

– Vėliau turėsime jas atgauti, – perspėjo ji griežta mina.

– Taip taip, atgausite, – pažadėjo Petsonas ir ėmėsi klijuoti plunksnas prie baliono. Jis padarė snapą, raudoną skiauterę ir uodegą. Katinas jam padėjo. Kai jie pagaliau baigė, balionas atrodė visai kaip višta.

© Danne Eriksson nuotrauka

Svenas Nordqvistas, gimęs 1946 metais Helsingborge, Švedijoje, visą gyvenimą piešė ir tapė, taip pat dirbo architektu ir mokytoju. 1983 metais jo kūrinys „Agatonas Omanas ir abėcėlė“ laimėjo paveikslėlių knygų konkursą, kurį surengė švedų leidykla „Opal“. Po metų buvo išleista pirmoji jo knyga apie Petsoną ir Findusą – „Petsono tortas“. Iš pradžių dailininkas ir rašytojas neplanavo kurti knygų serijos, tačiau dėdulė Petsonas ir jo katinas Findusas nutarė užsibūti ilgiau ir šiandien yra vieni mėgstamiausių Sveno Nordqvisto personažų.

Jaunystėje rašytojas dažnai įkvėpimo semdavosi iš amerikiečių satyros ir humoro žurnalo „MAD“ – žvelgiant į jo knygų iliustracijas, ši žinia nestebina. Jo potraukis dailidės darbams ir techninėms konstrukcijoms taip pat atspindi Petsono ir Finduso pasaulyje.

Sveno Nordqvisto iliustracijos išsiskiria tokia spalvų ir detalių gausa, kokią būtų sunku rasti kieno nors kito darbuose. Kiekviena iliustracija tarsi atskiras pasaulis, kupinas smulkių detalių, kurios savaip papildo istoriją – net tyrinėjant jas ilgesnį laiką, galima vis aptikti naujų, anksčiau nepastebėtų dalykų. Gal todėl jas mėgsta ir vertina tiek daug skaitytojų – nuo mažųjų iki suaugusiųjų, kuriems paveikslėlių knygos jau toli praeityje.

Garsus šiuolaikinis švedų vaikų rašytojas ir iliustruotojas Svenas Nordkvistas (g. 1946) ypač mėgstamas už knygelių seriją apie dėdulę Petsoną ir katinėlį Findusą. Nuoširdžiai, su humoru aprašyti ir genialiai iliustruoti Petsono ir Finduso nuotyčiai žavi viso pasaulio vaikus ir jų tėvelius.

Lietuvių kalba anksčiau išleistos šios serijos knygos:

„Petsono tortas. Lapių medžioklė“,
„Nelaimingas Petsonas. Sąmyšis darže“,
„Kaip Findusas, būdamas mažas, ėmė ir prapuolė“,
„Kaip Findusas gaidį Karuzą išvijo“.

Šiuo metu iš naujo leidžiamos populiariausios istorijos apie Petsoną ir Findusą „Petsono tortas“, „Kaip Findusas gaidį Karuzą išvijo“, „Lapių medžioklė“, „Kaip Findusas, būdamas mažas, ėmė ir prapuolė“, „Findusas išsikrausto“ bei visai naujos, Lietuvoje dar nė karto neleistos knygelės „O ką tu moki, Petsonai?“ bei „Petsonas ir Findusas konstruoja mašiną“.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Maketavo „Nieko rimto“ dizaino grupė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, 11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino „Livonia Print“, Ryga, Latvija

Kartą į dėdulės Petsono ir katinėlio Finduso kiemą užsuka kaimynas Gustavsonas, vedinas šunim už pavadėlio ir nešinas šautuvu ant peties. Jis išpėja draugus apie jų vištoms gresiantį pavojų – aplinkui slankioja lapinas. Gustavsonas ketinąs jį nušauti.

Bet Findusas nė per nago juodymą nepasitiki seniais su šautuvais. Lapių nereikia medžioti. Geriau jas apgaudinėti arba taip išgąsdinti, kad dingtų noras būti vištas! Petsonas su Findusu ima rengtis didžiajam lapino gąsdinimo nuotykiui. Pipirai, balionas, petardos, virvė, vaiduoklio drobulė – tai tik keletas dalykėlių, reikalingų išpūdingam Petsono ir Finduso planui. Naktis, kai jis bus įgyvendintas, paliks neišdildomą pėdsaką ne tik lapino, bet ir kaimyno Gustavsono gyvenime...

Kitos knygos apie Petsoną ir Findusą:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-009-3

9 786094 410093

